

Saulei nuauksinus marmurinius Vienaragių akademijos bokštus, Leila suskubo į arklides. Ji nekantravo savo gražiajam vienaragiui Šokėjui parodyti naują blizgų kanopų laką, kurį jai atsiuntė tėvai. Mergaitė ketino iššukuoti aksominį jo kailį ir nulakuoti kanopas.

Leila nuo mažens dievino vienaragius. Tą dieną, kai sulaukusi dešimties kartu su tėvais keliavo per Vienaragių salą į akademiją pradėti mokslų, jai atrodė, kad pildosi visos svajonės. Pirmąją dieną akademijoje moksleiviams buvo paskirta po vienaragi. Kiekviena pora turėjo čia praleisti ateinančius metus kartu dirbdami ir mokydamiesi,

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

kad galėtų susidraugauti ir baigę akademiją tapti Vienaragių salos sergėtojais.

Leila nepaprastai apsidžiaugė, kai išmintingoji akademijos direktorė Raktažolė jai paskyrė Šokėją. Jis buvo nuostabiai gražus vienaragis, turintis baltą kailį su rausvomis, gelsvomis ir mėlynomis sruogelėmis, kurios derėjo su karčiais ir uodega. Vis dėlto Leila jį labiausiai mylėjo už gerą širdį ir rūpestingumą. Jis atrodė neprilygstamas!

„Kaip man pasisekė!“ – pamanė Leila priėjusi arklides. Mokytis šioje akademijoje buvo nuostabu. Ir ne tik todėl, kad turėjo savo vienaragį. Jai patiko ir pamokos, be to, nors iš pradžių drovėjosi, netrukus ji susidraugavo su kitomis penkiomis Safyrų kambario mergaitėmis.

Leilai įėjus vidun, blizgantys automatiniai šieno vežimėliai taku nudardėjo tolyn.

– Labas rytas! – šūktelėjo Leila, bet niekas neatsiliepė. Arklidėse nebuvo nė vieno iš Safyrų

Leila ir Šokėjas

kambario mergaičių vienaaragių. Kadangi išaušo puikus rytas, Leila nusprendė, kad jie veikiausiai bus išėję į lauką pažaisti. Vėl išbėgusi pro duris ji rado juos susibūrusius prie vaivorykštinio upelio, srovenančio per pievą. Visi salos upeliai ir upės tekėjo iš didžiulio stebuklingo Žerincio ežero, telkšančio mokyklos teritorijoje. Jo vanduo nepaprastai svarbus, nes juo buvo laistomi laukai, jį gėrė žmonės, be to, jis stiprina stebuklingas vienaaragių galias.

Leila stabtelėjo. Visi Safyrų kambario mergaičių vienaaragiai – Šokėjas, Liepsna, Vaivorykštė, Žvaigždė, Debesis ir Snaigė – stovėjo ant gana plataus upelio kranto.

– Tau tikrai pavyks, Šokėjau! – drąsino Vaivorykštė, atmesdama spalvotus karčius.

– Tu šokinėji geriausiai, – pridūrė Žvaigždė.

– Nagi, Šokėjau, pirmyn! – ragino jį Liepsna, trepsėdama priekinėmis kanopomis ir skeldama į orą kibirkštis.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Kiekvienas vienaaragis turėjo stebuklingą galią, kurią atrasdavo akademijoje. Deja, Šokėjas dar neatrado savosios. Leila vylėsi, kad tai bus gydymo galia. Būtų nuostabu padėti ligoniams pasveikti. Mergaitė baiminosi, kad jos vienaaragis pasirodys turįs kokių nors gąsdinamų galių, pavyzdžiui, sukelti ugnį!

Leila žiūrėjo, kaip Šokėjas atsistoja piestu. Akimirką stabtelėjęs jis pasileido pirmyn. Prišuo-liavęs prie upelio, pašoko ir grakščiai kaip erelis perskriejo per jį. Kai sėkmingai nusileido kitoje pusėje, vienaaragiai net sužvingo iš džiaugsmo.

– Kaip puikiai tu šokinėji! – žavėjosi Debesis.

Šokėjo akys sužibo iš pasididžiavimo, o Leilai apsunko širdis. Šokėjas nuostabiai šokinėjo – mergaitė suprato, kad jam tai patinka, bet jai pačiai buvo pernelyg baisu, tad ji nieku gyvu nenorėjo šokinėti kartu.

– Ko gero, nė vienam iš mūsų nepavyks taip toli nušokti, – tarė Žvaigždė.

Deila ir Šokėjas

– Vadinasi, prireiks stebuklo, kad persikeltume į kitą pusę! – spindinčiomis akimis šūktelėjo Vainorykštė.

Ji atmetė karčius atgal, ir jai iš kaktos pasklido įvairiaspalvė šviesa. Šviesos takas išlinko viršum

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

upelio padarydamas tiltą. Vaivorykštė nuleido jį ant žemės, tada vienaaragiai džiugiai perėjo per upelį ir apspito Šokėją.

Leila dar pastovėjo, o paskui susikišo kanopų laką atgal į kišenę ir patraukė į mokyklą. Verčiau jau leis Šokėjui pažaisiti su draugais, o kanopas jam nulakuos vėliau.

– Leila! Palauk!

Jai iš paskos sudundėjo žemė.

– Ar manęs ieškojai? – paklausė Šokėjas ir prisiglaudė nosimi jai prie krūtinės. Leila jį paglostė ir pajuto, kaip visą kūną užliejo laimė užuodus saldų jo kvapą, primenantį šieną ir dangiškas uogas.

– Taip, ieškojau. Turiu tau naujo kanopų lako, bet pamaniau, kad geriau netrukdysiu, – apkabino jį Leila. – Eik, dar pažaisk! Kanopas nulakuosiu vėliau.

– Žaidimas baigėsi. Ar matei, kaip peršokau per plačiausią upelio vietą? – vienaaragis prisi-

Leila ir Šokėjas

glaudė prie Leilos, o ji išsitraukė lako buteliuką. – Aukso ir sidabro spalvos! Kaip gražu! Eime į arklides ir išbandykim!

– Jei nori, gali dar pabūti, – tarė Leila.

– Ne, mieliau eisiu su tavim, – žiūrėdamas jai į akis pasakė Šokėjas.

Leila nusišypsojo, apglėbė Šokėjo kaklą, ir jie kartu patraukė link arklidžių. Koks jos Šokėjas geras ir meilus! Mergaitė troško būti jam geresnė draugė ir puikiai suprato, kad jis mielai pašokinėtų kartu.

Glostydama rausvus, geltonus ir mėlynus karčius, Leila svarstė, kada jie užmegs ryšį. Kai tai nutiks, viena jos plaukų sruoga nusidažys tokiomis pačiomis spalvomis kaip vienaaragio karčiai. Tiesą sakant, ji stebėjosi, kad tai dar neįvyko. Keturios iš šešių Safyrų kambario mergaičių jau užmezgė ryšį su savo vienaaragiais. Greičiausiai reikia, kad Šokėjas atrastų savo stebuklingas galias. Leila susirūpino – o jeigu

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

jam nepavyks atrasti tų galių ir jiedu šiemet nebaigs akademijos?

Dauguma mokinių akademijoje praleisdavo metus, bet tie, kuriems per metus nepavykdavo užmegzti ryšio su savo vienaaragiais arba kurių vienaaragiai neatrado savo stebuklingų galių, turėdavo likti ilgiau. Leilos negąsdino mintis ilgiau pasimokyti akademijoje, bet likti čia vienai be draugių būtų nejauku.

– Žiūrėk, ten direktorė Raktažolė! – šūktelėjo Šokėjas.

Leila pasekė jo žvilgsnį. Direktorė jojo mokyklos vartų link ant savo įspūdingojo vienaaragio Šalavijo. Šalavijo karčiai ir uodega plaikstėsi jam iš paskos, nutvieksti saulės jie spindėjo auksu. Sklido kalbos, kad jis buvo kilęs iš pačių pirmųjų šioje saloje apsigyvenusių vienaaragių.

– Įdomu, kur jie susiruošė, – susimąstė Leila, pastebėjusi kuprinę ant Raktažolės pečių. – Tikiuosi, nieko blogo nenutiko!

Leila ir Šokėjas

Šiurpas perbėgo jai per nugarą. Akademijoje jau kuris laikas dėjosi negeri dalykai. Iš pradžių kažkas užteršė Žerintį ežerą. Tada piktieji kerai jį užšaldė. Be to, Leila girdėjo mokytojus kalbant, kad dangiškų uogų krūmai, augę prie mokyklos,

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

taip pat nudžiūvo dėl piktų burtų, o be šių uogų vienaragiai negali gyventi. Kol Eiva kalnuose rado daugiau dangišku uogų, stebuklingos vienaragių galios jau buvo pradėjusios silpti. Vėliau prapliupo baisios liūtys ir patvindė ežerą, o tada vos neuždarė mokyklos. Kas kartą, kai Leila ir jos draugės iš Safyrų kambario išgelbėdavo mokyklą, Raktažolė joms labai dėkoduvo. Deja, piktadario sučiupti vis nesisekė. Leila niekaip negalėjo suprasti, kas galėtų būti toks piktas ir žiaurus, kad mėgintų sunaikinti vienaragius ir ežerą.

– Leila, žiūrėk, kur eini! – kažkas riktelėjo.

Mergaitė net pašoko iš išgąščio ir sustojo. Ji buvo taip nugrimzdusi į savo mintis, kad vos neatsitrenkė į Dilgynę, geografijos ir kultūros mokytoją. Ši piktai dėbojo pro akinius ant smailios nosies.

– Vaikštai žioplinėdama, lyg sapnuotum! Kas tau pasidarė, Leila?

Leila ir Šokėjas

– Atsiprašau, mokytoja Dilgyne.

– Verčiau žiūrėk, kur eini. O dabar duok man kelią! Direktorė Raktažolė išvyko į svarbų susitikimą ir paliko mane vadovauti.

– Ar tas susitikimas skirtas aptarti čia įvyksioms nelaimėms?

Iš tėvų laiškų Leila puikiai žinojo, kad Vienaragių salos gyventojai jau pradėjo nerimauti.

Dilgynė susiraukė.

– Ne tavo reikalas! Jei nerandi, ką veikti, turiu keletą tuščių vabalų narvų, kuriuos reikia išvalyti.

– Atsiprašau, mokytoja, bet turiu labai svarbių darbų, – sumurmėjo Leila ir skubiai paskui Šokėją smuko į arklides.

Dilgynė buvo surinkusi daugybę visokių vabalų ir, nors visi gyvi padarai saloje Leilai atrodė įdomūs, ji anaip tol nenorėjo kuopti senų smirdančių narvų. Leilos laimei, Dilgynė paliko ją ramybėje ir, trumpai stabtelėjusi paglostyti savo vienaragio Čiobrelį, nužingsniavo link mokyklos.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Kaip manai, ar direktorės Raktažolės susitikimas susijęs su tuo, kas čia dedasi? – paklausė Šokėjas.

– Nežinau, – atsakė Leila. – Gal įvyko dar kas nors baisaus, o mokytojai mums nesako.

Šokėjas prisiglaudė prie jos.

– Jeigu tai tiesa, mes vėl kartu apsaugosime ežerą ir akademiją.

Leila linktelėjo.

– Taip, – pasakė ji tvirtai, nors jautė, kaip iš baimės susuko pilvą. Ji anaip tol nemėgo nuotykių, bet apsaugoti mokyklą buvo svarbiausia. Rudose jos akyse suspindo ryžtas. – Padarysim viską, ko reikės.

